Հովհաննես Շիրազ

Կինը աստծո հարսն է

Կինը աստծո հարսն է, ասին,
Աստծո գինու թասն է, ասին,
Ա՛խ, չէ, աստծո հարճն է կինը,
Աստծո գինու փարչն է կինը:

Աստծո գինին անմահական՝
Հարբեցնում՝ աստծուն անգամ,
Սուրբ գրկի մեջ աստվածային,
Ծախվում է միշտ սատանային…

Այնինչ, որպես իր մորն արթուն՝
Աստված էլ է մորը պաշտում:
Լռիր, անմիտ սիրտ իմ անհաշտ,
Մեղք է մայրս աստվածապաշտ:

Ինչո՞ւ ընկնես մորս աչքից,
Ո՞նց ձեռ քաշենք այն հրաշքից,
Որ մեծ մայրն է մորս կյանքի,
Հրաշք մայրն է տիեզերքի: